

[Knut Lind]

Ved nøje gennemlæsning af EF-direktivet får man det indtryk, at det er offentlige vandværker og private fællesvandværker, der er tale om. Prøv blot at høre, hvordan man f.eks. i artikel 12, pkt. 2, taler om, at »denne kontrol omfatter alle former for drikkevand og udføres på det stadium, hvor vandet stilles til rådighed for brugeren«. Ordene »stilles til rådighed for brugeren« tyder ikke ligefrem på, at man har tænkt på private brønde og boringer til enkelthushold.

Men i Miljøstyrelsen har man anlagt en helt anden fortolkning. I henhold til bilag 355, spørgsmål M 145, hvor der er blevet spurgt om, hvorvidt Danmark på lignende måde som Holland og Vesttyskland har fritaget private brønde fra EF-direktivet, svarer ministeren, at hun ikke er bekendt med, at andre EF-lande, eksempelvis Holland og Vesttyskland, skulle administrere drikkevandsdirektivet betydelig lempeligere, end det sker fra dansk side, således som det anføres i Jyllands-Postens artikel, men Miljøstyrelsen har for nylig anmodet Kommissionen om en udtalelse vedrørende dette spørgsmål.

De Danske Landboforeninger har to gange skriftligt opfordret miljøministeren til at ændre reglerne om vandkvalitet og tilsyn med private vandforsyningsanlæg. Første gang var den 16. november 1987, og sidste gang var såmænd den 23. februar 1989. I sit brev af 23. februar 1989 skriver Landboforeningerne:

»For det første finder vi det ubegrundet, at de danske regler er udformet strengere end dem, der er fastlagt i EF-direktivet. Dette synes at være tilfældet med hensyn til pH-værdierne, hvor undergrænsen i EF-direktivet er fastlagt til en pH-værdi på 6,5. I bekendtgørelsen er den samme værdi strammet op til en pH-værdi på 7,0. Denne opstramning betyder bl.a., at stort set alle private vandindvindinger i det vestjyske kan kræves lukket, da de i mange tilfælde ikke kan leve op til den danske pH-værdinorm.

Det andet forhold er, at vi fra dansk side må kunne administrere det pågældende direktiv helt på tilsvarende måde, som man gør i andre lande.

Fra Hollands side har vi modtaget indberetning om, at for private brønde gælder direktivets krav ifølge telefoniske oplysninger fra den hollandske miljøstyrelse ikke.

Fra tysk side har vi modtaget tilsvarende indberetning, som siger, at sundhedsmyndighederne har oplyst, at det vil være fuldstændig umuligt at følge disse regler i Tyskland for så vidt angår de private brønde, og at man også har meget betydeligt besvær med at opfylde normerne for så vidt angår offentlige vandværker.

Landboforeningerne skriver desuden, at »... der er tale om investeringer i størrelsesordenen ca. 2 mia. kr. Såfremt bestemmelsen opretholdes, vil Landboforeningerne opfordre miljøministeren til at udnytte undtagelsesbestemmelsen i EF-direktivet og til at administrere reglerne således, som man gør i Tyskland og Holland.«

Vi har her to forskellige forklaringer: miljøministerens forklaring om, at miljøministeren ikke er bekendt med, at andre lande, eksempelvis Holland og Vesttyskland, skulle administrere drikkevandsdirektivet betydelig lempeligere, end det sker fra dansk side – og så Landboforeningernes oplysninger om, at man fra den hollandske miljøstyrelse har fået oplyst, at direktivets krav ikke gælder for private brønde.

Fra tysk side har sundhedsmyndighederne oplyst, at det vil være fuldstændig umuligt at følge disse regler i Tyskland for så vidt angår de private brønde, og man har også meget betydeligt besvær med at opfylde normerne for så vidt angår offentlige vandværker.

Jeg finder ministerens svar på spørgsmål M 145 arrogant og nedladende. Man skulle tro, at Miljøstyrelsen ikke var bekendt med, at telefonen er opfundet for lang tid siden. Det, det drejer sig om her, er telefoniske oplysninger.

Afslutningsvis må jeg sige, at ATV-Komiteen vedrørende grundvandsforurening den 20. september 1988 afholdt heldagsmøde vedrørende analysemetoderne, og man konstaterede følgende:

»Den væsentlige usikkerhed ved grundvands- og jordprøveresultaterne opstår på det tidspunkt, hvor prøverne skal udtages. På nuværende tidspunkt må analysekvaliteten på en række laboratorier klart anses for acceptabel, når der er tale om analyse af mikroforureninger af metaller. Både prøvetagning og analyse påvirker kvaliteten af det samlede undersøgelsesresultat.«

Jeg har nu opsummeret, dels at der findes forskelligartede fortolkninger af EF-direktivet i